

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1348/2021
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић, Милене Рашић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стевана Башића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Срђана Трајчевског, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 1/20 од 4.3.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 343/21 од 16.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Башића, адвоката Срђана Трајчевског, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 1/20 од 4.3.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 343/21 од 16.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 1/20 од 4.3.2021. године одлучено је да пресуда Вишег суда у Новом Саду К 92/12 од 5.11.2012. године у односу на окривљеног Стевана Башића у целости остаје на снази.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 343/21 од 16.09.2021. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Стевана Башића, преиначена је пресуда Вишег суда у Сомбору К 1/20 од 4.3.2021. године тако што се пресуда Вишег суда у Сомбору К 92/12 од 5.11.2012. године делимично ставља ван снаге у делу одлуке о правној квалификацији кривичног дела и кривичној санкцији тако што Апелациони суд у Новом Саду радње окривљеног Стевана Башића за које је пресудом Вишег суда у Сомбору К 92/12 од 5.11.2012. године оглашен кривим правно квалификује као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ те за то кривично дело окривљеног Стевана Башића осуђује на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју казну се окривљеном урачунава време проведено у екстрадиционом притвору од 3.6.2018. године до 31.1.2019. године, време проведено на издржавању казне затвора од 31.1.2019. године до 18.3.2019. године, време проведено у притвору од 18.3.2019.

године до 7.8.2019. године, време трајања мере забране напуштања стана од 7.8.2019. године па надаље док та мера буде трајала, док се у преосталом делу пресуда Вишег суда у Сомбору К 92/12 од 5.11.2012. године у односу на окривљеног Стевана Башића оставља на снази. Жалба браниоца окривљеног Стевана Башића у преосталом делу одбија се као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Стевана Башића, адвокат Срђан Трајчевски, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду и нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Стевана Башића, адвокат Срђан Трајчевски, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. У захтеву наводи, да је Бранислава Мирковић, судија Вишег суда у Сомбору, морала бити изузета од поступања у поновљеном кривичном поступку у ком је као председник већа донела пресуду К 1/20 од 4.3.2021. године, којом је одлучено да у односу на окривљеног Стевана Башића у целости остаје на снази пресуда К 92/12 од 5.11.2012. године. Према мишљењу браниоца, судија Бранислава Мирковић морала је бити изузета од поступања у поновљеном кривичном поступку јер је претходно председавала већем Вишег суда у Сомбору које је донело пресуду К 92/12 од 5.11.2012. године, којом је окривљени Стеван Башић оглашен кривим због кривичног дела из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ. Бранилац сматра да је другостепени суд правилно утврдио да је Бранислава Мирковић, као председник већа које је донело пресуду К 1/20 морала бити изузета од поступања у тој правној ствари међутим, сматра да је другостепени суд погрешно закључио да је заказивањем и одржавањем седнице отклонио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. Поступајући на тај начин, другостепени суд је, према мишљењу браниоца, такође учинио битну повреду одредаба кривичног поступка јер се у току поступка ослонио на доказе које је извело веће чији председник је била судија која је морала бити изузета па је тако оцену доказа, а самим тим и одлуку, другостепени суд засновао на доказима о којима има само посредна сазнања.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом

предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Одредбом члана 474. став 1. ЗКП прописано је да о захтеву за понављање кривичног поступка одлучује веће (члан 21. став 4) суда који је у ранијем поступку судио у првом степену, а ставом 2. истог члана прописано је да приликом одлучивања о захтеву члан већа неће бити судија који је учествовао у доношењу пресуде у ранијем поступку.

Из списка предмета произлази да је Виши суд у Сомбору у већу састављеном од судије Браниславе Мирковић, председника већа, судије Добриле Мрдак и судија поротника Дубравке Славнић, Антуна Морбера и Зорана Јовића, чланова већа, донео пресуду К 92/12 од 5.11.2012. године којом је, између осталог, окривљени Стеван Башић оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од пет година.

Кривични поступак у односу на окривљеног Стевана Башића спроведен је у његовом одсуству на основу решења Вишег суда у Сомбору Кв 193/12 од 25.9.2012. године. Решењем истог суда Кв 49/19 од 18.3.2019. године дозвољено је понављање кривичног поступка у односу на окривљеног Стевана Башића окончаног правноснажном пресудом тог суда К 92/12 од 5.11.2012. године па је по правноснажности решења одређен нов претрес и обустављено извршење казне на коју је окривљени осуђен наведеном пресудом.

Пресуда Вишег суда у Сомбору К 1/20 од 4.3.2021. године, донета је у поновљеном поступку на основу члана 478. став 3. тачка 1) ЗКП у већу састављеном од судије Браниславе Мирковић, председника већа и судија поротника Дејана Ђорђића и Топлице Мандић, чланова већа.

Врховни касациони суд оцењује да претходно учествовање судије Браниславе Мирковић у доношењу пресуде К 92/12 од 5.11.2012. године не представља учествовање у доношењу мериторне одлуке о оптужби које нарушава претпоставку непристрасности судије за даље поступање у поступку, те тако и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. Осим тога, судија Бранислава Мирковић није учествовала у раду већа из члана 21. став 4. ЗКП које је одлучивало о захтеву за понављање кривичног поступка.

Из свега наведеног произилази да судија Бранислава Мирковић, у овом кривичном поступку није поступала ни у једном својству које је прописано одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, које би представљало разлог за обавезно изузеће судије од поступања, нити је поступала супротно одредби члана 474. став 2. ЗКП, па Врховни касациони суд налази да побијаним одлукама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Башића указује.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана „439. став 1. ЗКП“ наводима да изреке побијаних пресуда не садрже елементе кривичног дела за које је окривљени Стеван Башић правноснажно осуђен, конкретно, место и време извршења и радњу извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога.

Према стању у списима предмета, окривљени Стеван Башић је у време и на месту описаним у изреци пресуде Вишег суда у Новом Саду К 92/12 од 5.11.2012. године, у стању урачунљивости, свестан свога дела, чије је извршење хтео, уз истовремену свест о забрањености дела, неовлашћено производио опојну дрогу марихуану на начин и уз употребу средстава и опреме ближе описаних у изреци пресуде.

По налажењу Врховног касационог суда, описане радње, који је окривљени Стеван Башић предузео, садрже сва законска обележја кривичног дела из члана 246 став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ. Врховни касациони суд, супротно наводима захтева, оцењује да изреке побијаних пресуда, правилно не садрже чињенични опис наведеног кривичног дела обзиром да се у поновљеном кривичном поступку, у смислу члана 478. став 3. тачка 1) ЗКП, у пресуди само изриче да се ранија пресуда делимично или у целини ставља ван снаге или да се оставља на снази. Према томе, изостављањем чињеничног описа дела из изрека побијаних пресуда, није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано у захтеву указује.

Бранилац окривљеног у захтеву даље наводи да је изрека првостепене пресуде неразумљива на који начин, по налажењу Врховног касационог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Осим тога, бранилац у захтеву истиче да током кривичног поступка није доказано да је окривљени предузео радњу извршења, да исти у инкриминисаном периоду није ни био у Републици Србији и да самим тим није ни могао да изврши кривично дело за које је правноснажно осуђен, на који начин указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у разматрање изнетих навода, обзиром да битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и повреда закона из члана 440. ЗКП, нису разлози у оквиру повреда наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Башића, адвоката Срђана Трајчевског, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић